

Arrest

nr. 137 467 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 augustus 2012 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 10 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 6 november 2014.

1.3. Op 17 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 18 december 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Egyptisch staatsburger, Koptisch christen en afkomstig uit Matay (provincie Minya, Egypte). Op 31 augustus 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde ten gevolge van problemen met M.(...) I.(...) K.(...), die u ernstig had toegetakeld en hierdoor was gestorven, Egypte ontvlucht te zijn. Bij een terugkeer naar Egypte vreesde u wraak van de familie van M.(...) en problemen met de autoriteiten omdat u M.(...) verwond had. Op 13 november 2013 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen aangezien geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielerelaas. Op 22 februari 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal. U verbleef verder in België. Op 10 juni 2014 diende u in België een tweede asielaanvraag in, waarbij u uw problemen met M.(...) I.(...) K.(...) herhaalde. Op 18 juni 2014 besloot het Commissariaat-generaal tot een weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag, omdat er opnieuw geoordeeld werd dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw aangebrachte asielmotieven. U diende hiertegen geen beroep in. U keerde niet terug naar Egypte en op 10 juni 2014 vroeg u voor de derde keer asiel aan. U stelde dat uw problemen met M.(...) I.(...) K.(...) nog steeds bestaande zijn. U had immers recent vernomen dat hij op 19 september 2014 uw moeder verwondde en uw broer M.(...) doodde. Voorts kon u niet naar Egypte terugkeren uit vrees er verdacht te worden van desertie. Vijf maanden na uw vertrek uit Egypte had u immers een oproepingsbrief voor het leger ontvangen en u heeft zich nooit aangemeld. Of u sindsdien door de autoriteiten werd gezocht en strafrechtelijk werd vervolgd, wist u evenwel niet. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: de overlijdensakte van uw broer M.(...), waaruit blijkt dat hij op 22 september 2014 is gestorven; een medisch attest, d.d. 19 september 2014, voor uw moeder waaruit blijkt dat zij van 19 september 2014 tot 29 september 2014 in het ziekenhuis werd opgenomen ten gevolge van een kwetsuur aan haar schouder; en een proces-verbaal opgemaakt op het politiebureau van Matay op 19 september 2014 met de verklaringen van uw vader naar aanleiding van het incident d.d. 19 september 2014 waarbij uw broer M.(...) gedood en uw moeder verwond werd.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielerelaas niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielloeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielloeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal het asielerzoek niet in overweging. Vooreerst dient te worden benadrukt dat er zowel in uw eerste als in uw tweede asielaanvraag door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw asielerelaas. Zo kon er onder meer geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde problemen met M.(...) I.(...) K.(...). U bracht bij uw derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die de eerdere beoordelingen kunnen doen wijzigen, integendeel. Uw geloofwaardigheid komt bij uw derde asielaanvraag zelfs nog verder op de helling te staan.

In uw opeenvolgende verklaringen slopen er immers betreffende uw belager M.(...) I.(...) K.(...) fundamentele tegenstrijdigheden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanvankelijk optekenen dat **M.(...) I.(...) K.(...) overleden was** (CGVS-verklaring 1e AA, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, p. 4). Ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag zei u uiteindelijk dat u vernomen had dat M.(...) I.(...) K.(...) overleden was (CGVS 1e AA, p. 7-8; p. 10). Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u aanvankelijk **niet te weten of M.(...) I.(...) K.(...) al dan niet gestorven was** (CGVS 2e AA, p. 6). Even later stelde u dan weer dat **M.(...) I.(...) K.(...) wel degelijk overleden was** (CGVS 2e AA, p. 10-11). Bij uw derde asielaanvraag blijkt **M.(...) I.(...) K.(...) springlevend te zijn en zelfs uw broer M.(...) gedood te hebben** (CGVS 3e AA, p. 4-5). Gelet op uw eerdere beweringen betreffende het overlijden van M.(...) I.(...) K.(...) kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat M.(...) I.(...) K.(...) recentelijk uw familie zou hebben aangevallen.

Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u in uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 oktober 2014 nooit heeft vermeld dat uw gezin werd aangevallen door M.(...) I.(...) K.(...) en dat uw broer hierbij werd vermoord en uw moeder gewond raakte (verklaring DVZ 3e AA, vraag 15). U stelde aanvankelijk dat u de moord op uw broer niet aangehaald had omdat u dit toen niet wist (CGVS 3e AA, p. 3). Dat uw familie u hierover niets zou hebben gezegd is, gelet op uw contacten met uw

familie in Egypte (CGVS 3e AA, p. 3), totaal ongeloofwaardig. Onmiddellijk erna verklaarde u niets over de moord op uw broer te hebben gezegd omdat u [op de Dienst Vreemdelingenzaken] werd gezegd dat u alles tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal moest vertellen (CGVS 3e AA, p. 3). Ook deze rechtvaardiging is volstrekt onvoldoende, daar u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk meegegeven werd dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om u op te roepen voor een bijkomend gehoor en daar u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk vragen gesteld werden over de problemen van uw familie (verklaring DVZ, vraag 15). Dat u de aanval op uw familie in Egypte en de moord op uw broer niet vermeldde in het kader van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl dit een element is dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging, ondermijnt bijkomend op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanval op uw familie en de hieraan verbonden dood van uw broer.

Tot slot kan er nog gewezen worden op een aantal opvallende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de inhoud van de door u neergelegde documenten, waardoor er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht. Toen uw vader bij de politie over de aanval d.d. 19 september 2014 sprak, vermeldde hij enkel M.(...) I.(...) K.(...) als de belager die uw familie even daarvoor had aangevallen. Nochtans verklaarde u dat M.(...) I.(...) K.(...) toen in het gezelschap was van een grote groep (CGVS 3e AA, p. 5). Voorts is het opvallend dat uw vader op 19 september 2014 reeds de dood vermeldde van uw broer M.(...). Ook u beweerde dat hij die dag was gestorven (CGVS 3e AA, p. 4). Volgens de overlijdensakte is uw broer echter op 22 september 2014 gestorven. Dat het drie dagen duurde om de akte op te stellen, zoals u beweerde (CGVS 3e AA, p. 4), houdt geen steek. Zelfs al duurt het drie dagen om de overlijdensakte op te stellen, dan nog kan er redelijkerwijs verwacht worden dat de correcte overlijdensdatum op de akte wordt vermeld. Tot slot is het hoogst bevreemdend dat het medisch attest dat u neerlegde ter staving van de verwondingen die uw moeder op 19 september 2014 opgelopen zou hebben opgesteld werd op 19 september 2014. Nochtans zou ze volgens ditzelfde medisch attest pas op 29 september 2014, i.e. tien dagen na het opstellen van het medisch attest, uit het ziekenhuis ontslagen zijn. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er ook bij uw derde asielaanvraag aan uw problemen met M.(...) I.(...) K.(...) niet het minste geloof kan worden gehecht. Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees door de autoriteiten omwille van desertie vervolgd te zullen worden omdat u zich niet aanmeldde voor uw legerdienst – vijf maanden na uw vertrek uit Egypte werd u immers opgeroepen om uw legerdienst te vervullen (CGVS 3e AA, p. 8) –, kan allereerst opgemerkt worden dat het hoogst bevreemdend overkomt dat u dit motief nooit eerder bij uw vorige asielaanvragen heeft aangekaart. Verder dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon neerleggen waaruit blijkt dat u effectief door de autoriteiten werd opgeroepen om u aan te melden voor het vervullen van uw legerdienst. U verklaarde hierover een schrijven te hebben ontvangen dat thuis zou liggen. Er werd u dan ook gevraagd deze oproepingsbrief neer te leggen. U kreeg hiervoor 24 uur de tijd om een kopie van die brief aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u dit document, hoewel de termijn reeds ruimschoots verstreken is, nog steeds niet heeft voorgelegd, noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Gezien u hiervan geen enkel overtuigend en objectief bewijs kon neerleggen dat u effectief werd opgeroepen om uw legerdienst te vervullen en waaruit blijkt dat de termijn waarin u zich moest aanmelden reeds verstreken is, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering door de autoriteiten gezocht te worden als deserteur. U gaf overigens zelf toe dat u niet wist of u al strafrechtelijk door de autoriteiten werd vervolgd omdat u zich niet heeft aangemeld voor uw legerdienst (CGVS 3e AA, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u zich hierover nooit heeft geïnformeerd (CGVS 3e AA, p. 9). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – d.d. 3 december 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg

gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen wekeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 grotendeels uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, noch van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op voorgaande brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de materiële motiveringsplicht, stelt verzoeker dat er naar aanleiding van zijn nieuwe asielaanvraag dd. 9 oktober 2014 wel degelijk nieuwe gegevens naar voren werden gebracht die verantwoordend dat de nieuwe asielaanvraag in overweging dient genomen te worden om daarna ten gronde te worden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst naar artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en de Memorie van Toelichting bij dit nieuwe artikel, waarin een aantal voorbeelden worden gegeven van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans al dan niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids – of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt, wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

Verzoeker laat vooreerst gelden dat de verklaringen die hij in het kader van zijn vorige asielaanvragen heeft afgelegd zich niet in het administratief dossier bevinden zodat hij in de onmogelijkheid is om zich op een adequate manier te verdedigen, waarna hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Voorts wijst verzoeker erop dat ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over informatie beschikt die zij in rekening moet brengen bij het beoordelen van de nieuwe asielaanvraag en die de kans op bescherming aanzienlijk vergroten. Zo is het Commissariaat-generaal ontegensprekelijk op de hoogte van de precare positie van de Koptische christenen in Egypte.

Verzoeker verduidelijkt dat Koptische christenen in Egypte slechts 10 % van de algehele bevolking uitmaken, dat zij regelmatig het doelwit zijn van discriminatoire maatregelen en vaak hun rechten worden ontzegd en dat zij daarnaast voortdurend het slachtoffer zijn van sektarisch geweld. Verzoeker stelt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van de aanhoudende discriminaties en geweld zal terecht komen. Deze discriminatie op de meest uiteenlopende vlakken leidt, aldus verzoeker, tot marginalisatie en sociale uitsluiting, hetgeen de Koptische christenen in een uitermate kwetsbare positie stelt. Dit wordt eveneens bevestigd door informatie van Amnesty International en Human Rights Watch. Verzoeker stelt dat hij in zijn land van herkomst voortdurend werd gediscrimineerd en dat hij geen andere oplossing zag dan zijn land definitief te verlaten teneinde een beter leven te kunnen opbouwen, vrij van onmenselijke behandelingen ten gevolge van de alomtegenwoordige discriminatie en het geweld. Hij merkt verder op dat elke vernedering, alsook de opeenvolging van vernederingen voldoende erg is om onder het vluchtelingenverdrag te vallen en de erkenning van de vluchtelingenstatus toe te kennen. Minstens moet, zo poneert hij, het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging worden aanzien. Hij besluit dat er in zijn hoofd derhalve wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de vluchtelingenconventie

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, benadrukt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en nationaliteit, noch aan het feit dat hij een Koptische christen is. Onder verwijzing naar informatie gevoegd aan het verzoekschrift, stelt verzoeker dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om aan christenen de nodige bescherming te bieden, dat het duidelijk is dat hij de bescherming van de Egyptische overheid niet kan inroepen, dat Koptische christenen aan hun lot worden overgelaten, dat er bovendien ook gevallen zijn van aanvallen door de politie op Koptische christenen en dat de regering geen oplossing kan bieden aan het sektarische geweld in Egypte, meer nog, zij moedigt de situatie zelfs aan. Verzoeker herhaalt andermaal dat Koptische christenen in Egypte omwille van hun religie dagdagelijks discriminatie ondergaan, dat zij vaak het mikpunt zijn van sektarisch geweld, dat schendingen van mensenrechten geen uitzonderingen vormen. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich verschuilt achter het feit dat het aantal christelijke slachtoffers tot op heden beperkt is gebleven. Verzoeker benadrukt in dit verband dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de dodelijke slachtoffers. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet spreekt immers duidelijk over “een reëel risico op ernstige schade” door onder andere “onmenselijke of vernederende behandeling”, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar en citeert hij uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan zijn verzoekschrift, waaruit volgens hem blijkt dat hij wel degelijk onder de voorwaarden van de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus valt. Voorts verwijst hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gemotiveerd te hebben waarom de huidige toestand niet in aanmerking komt voor artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er werd enkel gemotiveerd waarom de toestand niet als vervolging kan worden aanzien in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker meent dat dit ten onrechte is doch dit buiten beschouwing gelaten merkt verzoeker op dat indien het Commissariaat-generaal van mening is dat er geen sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, hier nog niet uit volgt dat er geen sprake zou zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet, dat in feite de verpersoonlijking is van artikel 3 EVRM in de Belgische rechtsorde. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM (Salah Seekh t. Nederland, 11 januari 2007, nr. 1948/04), voert verzoeker aan dat het volstaat dat er wordt aangetoond dat een groep systematisch aan ernstige schade wordt blootgesteld. Verzoeker betoogt dat hij behoort tot een dergelijke groep. De geweldplegingen ten aanzien van christenen vallen eigenlijk zelfs onder de noemer sektarisch geweld, aldus verzoeker, die nog verwijst hij naar en citeert uit verschillende bronnen gevoegd aan zijn verzoekschrift om aan te tonen dat de situatie onder Al-Sisi, ondanks de belofte dat hij beter ging zijn voor de Christenen, helemaal niet lijkt te verbeteren, integendeel zelfs, dat bovendien de algehele veiligheidssituatie in Egypte blijkt te verslechteren en dat er niet omheen kan gegaan worden dat de mensenrechtenschendingen in Egypte leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Amnesty International News, “Egypt: Government must protect Christians from sectarian violence”, dd. 20 augustus 2013; Amnesty International: “Egypt: ‘there was no door on which I did not knock’, Coptic Christians caught in attacks and state’s failures”, juli 2013; Human Rights Watch, “Egypt: Mass attacks on churches”, dd. 21

augustus 2013; Amnesty International, "Egypt: Christians scapegoated after dispersal of pro-Morsi sit-ins, dd. 9 oktober 2013; Amnesty International, "Sterke toename geweld tegen christenen in Egypte", dd. 9 oktober 2013; Amnesty International, "How long are we going to live in this injustice?: Egypt's Christians caught between sectarian attacks and state inaction", dd. oktober 2013; Immigration and Refugee Board of Canada, "Egypt: Situation of Coptic Christians, including treatment; state protection (July 2013- October 2013), dd. 17 oktober 2013; The Guardian, "Egypt: gunmen open fire at Coptic Christian wedding in Cairo", dd. 21 oktober 2013; Office of Rep. Chris Smith (R-NJ) News Release, "Violence in Egypt is focus of Hearing on Int'l Human Rights Day", dd. 10 december 2013; Daily News, "Sectarian violence in Minya leaves five dead", 29 november 2013; "Latest News Egypt", BosNewsLife Middle; Four killed, scores wounded in clashes across Egypt", Reuters, 27 december 2013; BBC news, "Egyptian soldiers killed in Ismailiya and Sinai attacks", dd. 7 oktober 2013; Daily News, "Security forces treat Copts as badly as under Mubarak rule: EUHRO head, 21 september 2014; Aljazeera, "Protesters burn Coptic Shops in Egypt", 2 juni 2014; News VA, "Intimidation against Copts who do not pay their "taxes" to a muslim clan"; CSI, "Genocide alert: The Arab Republic of Egypt", September 2014; "Violence against Christian Copts in Egypt continues Despite Fall of Muslim Brotherhood", The Christian Post, 26 maart 2014; "Why Persecution of Egypt's Christians is not over", CBN News, 23 mei 2014; "Egypt's Christians, attacked for supporting Sisi, patiently await payback (+ video)", the Christian Science Monitor, 22 oktober 2014; "Kidnapping", forced conversion and collective punishment haunt Egypt's Copts", Cops United, 26 november 2014; "Egypt: Annual Report 2014", USCIRF, geraadpleegd op 27 december 2014; "Egypt 2014 Crime and Safety Report", OSAC, 18 maart 2014; "Security Situation in Egypt", ENODO Global, Inc., 15 september 2014; "Egypt's human rights situation is going from ugly to uglier", The Cristian Science Monitor, 17 maart 2014; "Reisadvies Egypte", Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en ontwikkelingssamenwerking, 6 november 2014, geldig op 30 december 2014; Jamestown Foundation, "Terrorism Now Targeting Civilians in Egypt; Terrorism Monitor Volume 12 Issue 16", 8 augustus 2014.

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag heeft uiteengezet.

In 's Raads arrest nr. 119 730 van 27 februari 2014 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"(...) 2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers relaas binnen de door hem geschetste context in zijn geheel genomen niet plausibel is en derhalve iedere geloofwaardigheid ontbeert. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

2.4.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers beschrijving aangaande de aanval in de kerk en zijn daaropvolgende ontsnapping niet geloofwaardig is.

Daargelaten het vraag hoe lang verzoeker precies zou hebben getalmd alvorens zich in het gevecht te mengen, kan het de Raad niet in het minst overtuigen dat verzoeker als enige tijdens de aanval diende in te grijpen terwijl de rest van zijn familie totaal hulpeloos was. Verzoeker herhaalt in voorliggend verzoekschrift dat zijn ouders en zussen niet hebben teruggevochten, dat zijn ouders immers oud waren en zijn vader bovendien een ernstig rugprobleem heeft waardoor zijn niets konden uitrichten tegen het geweld en dat zijn zussen nog minderjarig waren en bijgevolg weinig konden uitrichten ten aanzien van de volwassen mannelijke aanvallers, waarmee hij er evenwel niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten waar wordt geoordeeld als volgt: "(...) Wat er ook van zij, het feit dat enkel u iemand zou hebben verwond, maar uw vader, oom en broer geen rake klappen zouden hebben uitgedeeld - toch op een moment dat ze zelf werden aangevallen en niet anders konden dan zich te verdedigen - komt weinig plausibel over (gehoorverslag CGVS, p. 8). De uitleg die u hiervoor geeft kan totaal niet overtuigen. Volgens u kon uw eigen familie op dat moment niks doen: uw vader is oud en uw moeder en zussen zouden nooit een man durven slaan. Echter, dat uw vader als 53-jarige niet in staat zou zijn in een dergelijke hachelijke situatie - waarbij klaarblijkelijk ieders leven op het spel stond - zichzelf te verdedigen kan niet worden geloofd. Dezelfde opmerking geldt voor uw moeder en zussen. Ook uw oom, van wie u zegt dat het een sterk persoon is, was op dat moment aanwezig en was trouwens de persoon om wie het allemaal draaide. Dat hij zich niet - op welke manier ook - zou hebben

verdedigd, komt totaal niet aannemelijk over (gehoorverslag CGVS, p. 9). Met andere woorden, de wijze waarop u het verloop van het incident schetst, is weinig geloofwaardig. (...)” Waar verzoeker nog betwist dat hij nooit verklaard heeft dat niemand van zijn familie rake klappen zou hebben uitgedeeld en stelt dat zijn oom en zijn broer zich wel hebben verdedigd en hierbij gewond raakten, kan de Raad slechts vaststellen dat hij zich bedient van loutere post-factumbeweringen die geen steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens het gehoor werd aan verzoeker gevraagd of zijn andere familieleden niet hebben teruggevochten op het moment van de aanval. Verzoeker verklaarde hierop slechts: “Hoe kunnen ze zich verdedigen. Mijn ouders zijn oud, mijn zussen zijn te jong, mijn vader is 53 en heeft een rugprobleem. Mij moeder zal niet slaan op een man.” (administratief dossier, stuk 13, p. 8). Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker gewag van enige actie die zijn oom of broer zouden hebben ondernomen. Dat zijn broer gewond was geraakt (administratief dossier, stuk 13, p. 6), impliceert overigens geenszins noodzakelijkerwijs dat hij zich ook heeft verweerd, zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift.

Hoe dan ook zijn het voornamelijk verzoekers verklaringen aangaande zijn vlucht die naar het oordeel van de Raad van iedere realiteitszin zijn ontdaan. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze oordeelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker er in slaagde aan de woedende moslims te ontkomen en het evenmin aannemelijk is dat verzoeker zich gedurende een maand kon schuilhouden bij zijn zus in een naburig dorp zonder dat de familie van het slachtoffer of de politie hem daar zouden hebben gezocht. De argumentatie in het verzoekschrift dat het gevecht nog aan de gang was op het moment dat verzoeker wegluchtte van de kerk en hij aldus aan de aandacht van de aanvallers is kunnen ontsnappen, is allerm minst ernstig. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor immers dat hij werd achterna gezeten door een woedende menigte, waarvan hij eerder al aangaf dat ze allemaal waren gewapend met knuppels en sabels (administratief dossier, stuk 13, p. 5-7). Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift tot de stelling dat hij erin slaagde via een klein straatje, waar hij een taxi nam, waarmee hij niet verder komt dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen in dit verband en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: “(...) Zelfs al kon u snel lopen dan nog zou u geen schijn van kans hebben tegen een dergelijke losgeslagen bende. Uw uitleg, namelijk dat u een klein straatje bent ingelopen en dat men u niet meer heeft gezien waardoor u in een taxi kon springen, houdt geen steek (gehoorverslag CGVS, p. 7). Zelfs dan kan het voor de moslims van het dorp - waarvan u zegt dat ze een 2/3de meerderheid uitmaken - niet zo moeilijk zijn geweest te achterhalen dat u met een taxi bent weggevlucht, in welke auto u bent ontkomen en welke richting u bent uitgereden (gehoorverslag CGVS, p. 10). Te meer u aangeeft dat u naar een naburig dorp ging, op een kwartier rijden van Silha (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dat de moslims van het dorp niet zouden kunnen achterhalen welke kant u uitging, niet zouden gemerkt hebben dat u een taxi nam en naar waar de taxi reed, valt andermaal niet te geloven.”

Dat men hem niet bij zijn zus heeft kunnen terugvinden, verklaart verzoeker door het feit dat zijn zus reeds heel lang gehuwd was, onder de naam van haar echtgenoot leefde en bijna nooit naar haar geboortedorp kwam. Ook het gegeven dat hij tijdens zijn verblijf bij zijn zus nooit buitenkwam, heeft er volgens verzoeker toe bijgedragen dat noch de familie van het slachtoffer, noch de politie hem daar hebben opgespoord. Zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing, kan deze uitleg allerm minst overtuigen. Er kan immers in alle redelijkheid worden aangenomen dat men in de omgeving van verzoekers dorp zou gaan zoeken naar mogelijke verblijfplaatsen waar hij zich zou kunnen verschuilen indien men werkelijk naar hem op zoek was. Dat men dan niet snel bij zijn zus in het dorp Manchit Minbal zou terecht komen als mogelijke schuilplaats, kan niet geloofwaardig worden geacht. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat Manchit Minbal net zoals zijn geboortedorp Silha deel uitmaakt van Matay en dat het politiekantoor eveneens in Matay is gevestigd. Verzoeker bevond zich aldus op hetzelfde grondgebied als de politie die de zaak moest onderzoeken (administratief dossier, stuk 13, p. 6-8). Er mag in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij de dorpen van het gebied Matay hebben uitgekamd, op zoek naar de moordenaar van een vooraanstaand moslim, dat zij dan vrij snel bij verzoekers zus moeten zijn uitgekomen en dat hij dan niet zou zijn kunnen ontkomen. Dat dit niet gebeurde, wijst er andermaal op dat aan verzoekers verhaal geen geloof kan worden gehecht. Dat verzoeker niet buiten kwam doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.4.2. Dat verzoeker voorts doorheen zijn verklaringen voor de Belgische asielinstanties incoherente verklaringen heeft afgelegd omtrent de toestand van zijn slachtoffer, zet zijn geloofwaardigheid verder op de helling.

Verzoeker laat in het verzoekschrift gelden dat hij tijdens het eerste korte gehoor in het kader van het Dublin-onderzoek bang was om te zeggen dat hij iemand had gedood en hij aldus verklaarde dat hij iemand het hoofd had ingeslagen en dat deze persoon in het ziekenhuis lag. Verzoeker verklaart zijn

gedrag, stellende dat hij niets kende van de asielpcedure en vreesde dat hij hiervoor in België zou worden gestraft en dat dit zijn asielpcedure zou beïnvloeden. Na zijn vrijlating uit het gesloten centrum heeft hij zijn raadsman ontmoet, die hem heeft uitgelegd dat hij zonder vrees kon vertellen wat er exact was gebeurd, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat hij vervolgens tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft bevestigd dat M. overleden was. Vermits dit gehoor kort en bondig moest zijn, heeft hij op dat moment niet gepreciseerd hoe hij dit te weten was gekomen. Volgens verzoeker bevestigde hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat M. tijdens het gevecht hevig bloedend was neergevallen en dat hij nadien direct de benen nam. Tijdens zijn verblijf bij zijn zus vertelde zijn vader aan zijn zus dat M. inmiddels was overleden. Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er evenwel niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties in zijn verklaringen met betrekking tot de toestand van zijn slachtoffer te verklaren. Dat hij aanvankelijk bang zou zijn geweest om te vertellen dat hij iemand had gedood en dat hij na contact met zijn raadsman voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel durfde te vertellen wat er precies was gebeurd, neemt immers niet weg dat verzoeker en diens voogd bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaarden dat hetgeen was opgetekend in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken – met name dat verzoeker iemand zou hebben gedood – niet correct is, dat hij die persoon heeft verwond maar dat hij niet weet of hij dood is of niet (administratief dossier, stuk 13, p. 2), terwijl verzoeker vervolgens tijdens het gehoor herhaaldelijk beweerde dat M. wel degelijk dood was (administratief dossier, stuk 13, p. 7-8 en p. 10). Waar verzoeker in het verzoekschrift herhaalt dat hij tijdens zijn verblijf bij zijn zus vernam dat M. was overleden, slaagt hij er opnieuw niet in een valabele verklaring te bieden voor volgende vaststellingen van de commissaris-generaal: “Nochtans verklaarde u even later tijdens het gehoor op het CGVS dat M.(...) toch is overleden aan zijn verwondingen, en dat u dus wel degelijk weet wat er met hem is gebeurd. U erop gewezen dat u even daarvoor nog stelde dat u niet wist hoe zijn toestand nadien is geëvolueerd, geeft u als uitleg dat u op het moment zelf van de aanval in de kerk niet wist of u die persoon had gedood of niet, maar dat uw vader het bericht van zijn overlijden nadien aan uw zus heeft doorgebeld en u toen het order kreeg zo snel als mogelijk naar Alexandrië te vertrekken (gehoorverslag CGVS, pp. 7-8 en 10). Deze uitleg kan opnieuw niet worden gevolgd. U verklaarde bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk dat u geen weet had/heeft van de medische situatie van uw slachtoffer, niet op het moment van de slag, en ook niet daarna wegens gebrek aan communicatie met het thuisfront. Dat u nu plots stelt dat u 20 dagen na de aanval bij uw zus thuis te weten kwam dat M.(...) was overleden, doet andermaal afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen.”, vaststellingen welke dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Verzoeker gaat met zijn betoog in het verzoekschrift overigens voorbij aan de vaststelling dat hij tevens afwijkende verklaringen heeft afgelegd omtrent de naam van zijn beweerde slachtoffer, vaststelling welke zijn geloofwaardigheid evenmin ten goede komt.

2.4.3. Verzoeker brengt overigens geen enkel concreet element of duidelijke indicatie aan waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk wordt gezocht door de autoriteiten of door de op wraak beluste familie van M.. Hij herhaalt in het verzoekschrift weliswaar dat er tegen hem een zaak is opgestart doch hij brengt niet het minste begin van bewijs bij dat deze bewering kan ondersteunen. De stelling dat het moeilijk is om documenten te bekomen omdat hij de telefoonnummers van zijn familie tijdens zijn arrestatie door de politie in Italië is verloren, kan bezwaarlijk als afdoende verschoning worden aanvaard. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker deze telefoonnummers niet eenvoudigweg terug kan opzoeken, bijvoorbeeld via de Dienst internationale inlichtingen. Verzoekers gebrek aan initiatief om zijn familie te kunnen bereiken en meer informatie te bekomen aangaande de evolutie van zijn voorgehouden problemen, relativeert in ernstige mate de door hem geschetste vrees. Immers, van een asielzoeker man verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om actuele informatie te bekomen die zijn relaas kan ondersteunen. Dergelijke actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct te kunnen inschatten en zijn eventuele nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Dat hij hiertoe amper inspanningen heeft geleverd, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse in zijn eigen situatie en deze van zijn achtergebleven familieleden en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Wat betreft de situatie van zijn achtergebleven familieleden oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens terecht dat het, gelet op het feit dat algemeen geweten is dat de bloedwraak kan gericht worden tegen alle mannelijke familieleden van de dader, niet plausibel is dat verzoekers vader, zijn oom F. en zijn broer geen mogelijk doelwit zouden kunnen zijn, vooral ook omdat het conflict te maken heeft met de gronden die men van zijn oom wilde afpakken en die hij nog steeds in zijn bezit heeft. Verzoeker laat de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing ongemoeid zodat deze staande blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

2.4.4. Ook de vaststelling dat verzoeker doorheen zijn asielaanvragen in Italië en België steeds andere identiteitsgegevens heeft aangewend, doet verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Gelet

op het feit dat het indienen van een asielaanvraag impliceert dat de asielzoeker vertrouwen stelt in de bescherming die de Belgische autoriteiten hem (kunnen) bieden mag in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoekster minstens zijn ware identiteit zou meedelen bij aanvang van de procedure, wat in casu niet het geval is. Uit de stukken van het administratief dossier en verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij duidelijk op intentionele wijze de Belgische instanties trachtte te misleiden door het gebruik van een volledige andere identiteit (naam, en geboortedatum), ondersteund door een valse geboorteakte. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift en de stelling dat hij zeer bang was en dat zijn opeenvolgende verklaringen vanuit dat perspectief dienen te worden bekeken, andermaal blijft steken in het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen in dit verband, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

2.4.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift voor het overige in wezen beperkt tot het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, waarmee hij er evenwel niet in slaagt een beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken maakt. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen dienstig verweer voert tegen de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar deze oordeelt als volgt: "Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt." Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen. Het louter betwisten van bovenstaande overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar een richtlijn van UNHCR voor beschermingsaanvragen op grond van godsdienst van 2004, de argumentatie dat Kopten in Egypte systematisch het slachtoffer zijn van discriminatie en dat deze discriminatie ervoor zorgt dat er sprake is van een systematische beperking van de bestaansmogelijkheden en toekomstperspectieven van de Koptische christenen, waardoor zij in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid worden gedrongen, en de verwijzing in dit verband naar de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie waaruit blijkt dat er sprake is van ernstige discriminatie op de arbeidsmarkt, in de politieke wereld en op onderwijsniveau alsook van een stijgend aantal vervolgingen van Koptische christenen wegens het misprijzen van de Islam, volstaan niet om voorgaande appreciatie om te buigen.

2.5.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en wijst erop dat de situatie van de Kopten sinds 2012 zeer ernstig verslechterd is, dat de politieke situatie in Egypte sinds de revolutie die op 11 februari 2011 uiteindelijk leidde tot de val van president Mubarak ingrijpend is veranderd en het aantal geweldincidenten tussen moslims en christenen is toegenomen en dat de veiligheidsdiensten niets ondernemen om de Koptische christenen te beschermen.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen, waarvan de inhoud overigens grotendeels aansluit bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus Egypte – Situation des chrétiens van 26 september 2013, p. 18-20 en p. 22-23).

Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zouden zijn.

2.6.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Egypte – Situation sécuritaire van 10 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico

bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de aanhangers van de Moslimbroeders zich niet willen neerleggen bij de nieuwe politieke situatie en begonnen zijn met een georganiseerd verzet tegen de huidige autoriteiten, dat dit georganiseerd verzet op 14 augustus 2013 op zeer bloedige wijze werd onderdrukt en hierbij minstens 278 doden vielen, dat Egypte aan de rand van een burgeroorlog staat en dat gedurende enkele maanden een algemene noodtoestand werd afgekondigd ten gevolge van de incidenten van 14 augustus 2013 en de verwijzing in dit verband naar de stukken 10 tot en met 14 gevoegd aan het verzoekschrift, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond."

Verzoekers tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 18 juli 2014 niet in overweging genomen omdat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Er werd vastgesteld dat (i) reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas en tal van tegenstrijdige verklaringen afgelegd tijdens zijn opeenvolgende asielaanvragen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder onderuit halen en (ii) de documenten die hij neerlegde ter staving van het overlijden van zijn broer niet in overeenstemming zijn met zijn verklaringen dienaangaande en ook de overige door hem neergelegde documenten, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, niet bewijskrachtig zijn. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegd.

2.4.2. In het kader van onderhavige asielaanvraag verklaart verzoeker dat zijn problemen met M. I. K. nog steeds bestaande zijn. Hij zou op 19 september 2014 zijn moeder hebben verwond en zijn broer M.

hebben gedood. Daarnaast stelt verzoeker niet naar Egypte te kunnen terugkeren uit vrees er verdacht te worden van desertie.

Ter staving van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: de overlijdensakte van zijn broer M., waaruit blijkt dat hij op 22 september 2014 is gestorven, een medisch attest van 19 september 2014 waaruit blijkt dat zijn moeder van 19 september 2014 tot 29 september 2014 in het ziekenhuis werd opgenomen ten gevolge van een kwetsuur aan haar schouder en een proces-verbaal opgemaakt op het politiebureau van Matay op 19 september 2014 met de verklaringen van zijn vader naar aanleiding van het incident op 19 september 2014 waarbij zijn broer M. gedood en zijn moeder verwond werd.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Met betrekking tot de door verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag afgelegde verklaringen en bijgebrachte documenten, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *“(…) Uw geloofwaardigheid komt bij uw derde asielaanvraag zelfs nog verder op de helling te staan. In uw opeenvolgende verklaringen slopen er immers betreffende uw belager M.(…) I.(…) K.(…) fundamentele tegenstrijdigheden. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet u in het kader van uw eerste asielaanvraag aanvankelijk optekenen dat **M.(…) I.(…) K.(…) overleden was** (CGVS-verklaring 1e AA, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, p. 4). Ook tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag zei u uiteindelijk dat u vernomen had dat M.(…) I.(…) K.(…) overleden was (CGVS 1e AA, p. 7-8; p. 10). Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u*

aanvankelijk **niet te weten of M.(...) I.(...) K.(...) al dan niet gestorven was** (CGVS 2e AA, p. 6). Even later stelde u dan weer dat **M.(...) I.(...) K.(...) wel degelijk overleden was** (CGVS 2e AA, p. 10-11). Bij uw derde asielaanvraag blijkt **M.(...) I.(...) K.(...) springlevend te zijn en zelfs uw broer M.(...) gedood te hebben** (CGVS 3e AA, p. 4-5). Gelet op uw eerdere beweringen betreffende het overlijden van M.(...) I.(...) K.(...) kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering dat M.(...) I.(...) K.(...) recentelijk uw familie zou hebben aangevallen.

Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat u in uw verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 oktober 2014 nooit heeft vermeld dat uw gezin werd aangevallen door M.(...) I.(...) K.(...) en dat uw broer hierbij werd vermoord en uw moeder gewond raakte (verklaring DVZ 3e AA, vraag 15). U stelde aanvankelijk dat u de moord op uw broer niet aangehaald had omdat u dit toen niet wist (CGVS 3e AA, p. 3). Dat uw familie u hierover niets zou hebben gezegd is, gelet op uw contacten met uw familie in Egypte (CGVS 3e AA, p. 3), totaal ongeloofwaardig. Onmiddellijk erna verklaarde u niets over de moord op uw broer te hebben gezegd omdat u [op de Dienst Vreemdelingenzaken] werd gezegd dat u alles tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal moest vertellen (CGVS 3e AA, p. 3). Ook deze rechtvaardiging is volstrekt onvoldoende, daar u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk meegegeven werd dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om u op te roepen voor een bijkomend gehoor en daar u op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk vragen gesteld werden over de problemen van uw familie (verklaring DVZ, vraag 15). Dat u de aanval op uw familie in Egypte en de moord op uw broer niet vermeldde in het kader van uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl dit een element is dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging, ondermijnt bijkomend op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde aanval op uw familie en de hieraan verbonden dood van uw broer.

Tot slot kan er nog gewezen worden op een aantal opvallende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de inhoud van de door u neergelegde documenten, waardoor er geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht. Toen uw vader bij de politie over de aanval d.d. 19 september 2014 sprak, vermeldde hij enkel M.(...) I.(...) K.(...) als de belager die uw familie even daarvoor had aangevallen. Nochtans verklaarde u dat M.(...) I.(...) K.(...) toen in het gezelschap was van een grote groep (CGVS 3e AA, p. 5). Voorts is het opvallend dat uw vader op 19 september 2014 reeds de dood vermeldde van uw broer M.(...). Ook u beweerde dat hij die dag was gestorven (CGVS 3e AA, p. 4). Volgens de overlijdensakte is uw broer echter op 22 september 2014 gestorven. Dat het drie dagen duurde om de akte op te stellen, zoals u beweerde (CGVS 3e AA, p. 4), houdt geen steek. Zelfs al duurt het drie dagen om de overlijdensakte op te stellen, dan nog kan er redelijkerwijs verwacht worden dat de correcte overlijdensdatum op de akte wordt vermeld. Tot slot is het hoogst bevreemdend dat het medisch attest dat u neerlegde ter staving van de verwondingen die uw moeder op 19 september 2014 opgelopen zou hebben opgesteld werd op 19 september 2014. Nochtans zou ze volgens ditzelfde medisch attest pas op 29 september 2014, i.e. tien dagen na het opstellen van het medisch attest, uit het ziekenhuis ontslagen zijn. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een geloofwaardig asielrelaas, wat hier niet het geval is.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er ook bij uw derde asielaanvraag aan uw problemen met M.(...) I.(...) K.(...) niet het minste geloof kan worden gehecht. Dit ondermijnt tevens uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees door de autoriteiten omwille van desertie vervolgd te zullen worden omdat u zich niet aanmeldde voor uw legerdienst – vijf maanden na uw vertrek uit Egypte werd u immers opgeroepen om uw legerdienst te vervullen (CGVS 3e AA, p. 8) –, kan allereerst opgemerkt worden dat het hoogst bevreemdend overkomt dat u dit motief nooit eerder bij uw vorige asielaanvragen heeft aangekaart. Verder dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon neerleggen waaruit blijkt dat u effectief door de autoriteiten werd opgeroepen om u aan te melden voor het vervullen van uw legerdienst. U verklaarde hierover een schrijven te hebben ontvangen dat thuis zou liggen. Er werd u dan ook gevraagd deze oproepingsbrief neer te leggen. U kreeg hiervoor 24 uur de tijd om een kopie van die brief aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u dit document, hoewel de termijn reeds ruimschoots verstreken is, nog steeds niet heeft voorgelegd, noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Gezien u hiervan geen enkel overtuigend en objectief bewijs kon neerleggen dat u effectief werd opgeroepen om uw legerdienst te vervullen en waaruit blijkt dat de termijn waarin u zich moest aanmelden reeds verstreken is, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering door de autoriteiten gezocht te worden als deserteur. U gaf overigens zelf toe dat u niet wist of u al strafrechtelijk door de autoriteiten werd vervolgd omdat u zich niet heeft aangemeld voor uw legerdienst (CGVS 3e AA, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u zich hierover nooit heeft geïnformeerd (CGVS 3e AA, p. 9). Nochtans

kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst. (...)"

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze vaststellingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de verklaringen die hij in het kader van zijn vorige asielaanvragen heeft afgelegd zich niet in het administratief dossier bevinden feitelijke grondslag mist. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom hij in de onmogelijkheid zou zijn om zich op een adequate manier te verdedigen, temeer in redelijkheid kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van hetgeen hij in het kader van zijn vorige asielaanvragen zelf heeft verklaard.

Waar verzoeker ontkent dat hij in zijn vorige asielaanvraag heeft gezegd dat M.I.K. wel degelijk overleden was en beweert dat hij gezegd heeft dat deze werd opgenomen in het ziekenhuis, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaarde dat de dood van M.I.K. de aanleiding was voor zijn vertrek uit Egypte. Ook in het verzoekschrift dat hij bij de Raad inleide in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake zijn eerste asielaanvraag werd bevestigd dat zijn vader tijdens verzoekers verblijf bij zijn zus aan zijn zus vertelde dat M.I.K. inmiddels was overleden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat M.I.K. recentelijk zijn familie zou hebben aangevallen. Dienvolgens zijn ook de door verzoeker neergelegde documenten ter staving van het incident op 19 september 2014 waarbij M.I.K. zijn broer M. zou hebben gedood en zijn moeder zou hebben verwond van iedere bewijswaarde verstoken.

Wat betreft het feit dat hij de aanval op zijn familie en de hieraan verbonden dood van zijn broer niet heeft gemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken en de in de bestreden beslissing vastgestelde strijdigheden tussen zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten, komt verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van ongefundeerde beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen andermaal geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker aldus niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker het gebrek aan stavingstukken betreffende zijn beweerde vrees door de autoriteiten te zullen worden vervolgd omwille van desertie tracht te vergoelijken, stellende: *"Verzoeker wenst in deze aan te halen dat hij heeft verklaard dat hij ging informeren welke documenten er bij verzoeker thuis waren opgestuurd. Indien er een oproepingsbrief thuis was toegekomen dan ging verzoeker die laten opsturen. Verweester kan verzoeker dan ook niet verwijten dat hij geen documenten heeft gevoegd. Als de familie van verzoeker over geen documenten beschikt dan kan hij deze niet bekomen."* en *"Bovendien worden dergelijke documenten niet naar huis gestuurd, maar dienen de mensen deze documenten zelf op te halen."*, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat hij vijf maanden na zijn vertrek uit Egypte werd opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen en dat deze oproepingsbrief zich in Egypte bevindt (administratief dossier, 3^e AA, stuk 4, p. 8). Tot op heden blijft verzoeker echter in gebreke om deze oproepingsbrief neer te leggen en hij geeft ook in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring voor het nog steeds ontbreken ervan. Evenmin geeft hij enige uitleg voor het feit dat hij dit asielmotief nooit eerder bij zijn vorige asielaanvragen heeft aangekaart, noch voor het gegeven dat hij zich klaarblijkelijk niet bij zijn familie heeft geïnformeerd of hij al strafrechtelijk werd vervolgd omdat hij zich niet heeft aangemeld voor zijn legerdienst. Tijdens het gehoor gevraagd hoe hij weet dat hij wordt aanzien als deserteur verklaarde verzoeker immers: *"Ik ga eerst kijken welke brieven zijn thuis gestuurd voor ik nu van alles ga verklaren."* (administratief dossier, 3^e AA, stuk 4, p. 9).

2.4.4. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig

geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Alle door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen zijn van oudere datum dan de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt. De artikelen en rapporten uit 2013 beschrijven de situatie in Egypte op het ogenblik dat de gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president Morsi en de interreligieuze confrontaties een hoogtepunt bereikten en doen dan ook niets af aan de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de actuele veiligheidssituatie in Egypte zoals weergegeven in de bestreden beslissing. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie sluit inhoudelijk aan bij de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, het volgende blijkt: “ (...) *in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en geweldloos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 grotendeels uitgebleven.*

(...)

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai. (...)"

2.4.5. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten en artikelen volstaan voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. Ook uit de door verzoeker bijgebrachte recente rapporten en artikelen blijkt immers niet dat de situatie van Kopten in Egypte sinds de beoordeling van verzoekers eerste asielaanvraag in hoger aangehaald arrest nr. 119 730 van 27 februari 2014 in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Dat er zich sindsdien een aantal incidenten gericht tegen christenen hebben voorgedaan kan deze appreciatie niet ombuigen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog uitgebreid verwijst naar de discriminatie van Koptische christenen in Egypte en hij in dit verband betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk is aangezien hij dan opnieuw in de vicieuze cirkel van de aanhoudende discriminaties en geweld zal terecht komen, wijst de Raad erop dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat, zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag maakte van dergelijke problemen. Ook in het kader van onderhavige asielaanvraag brengt verzoeker geen dergelijke problemen aan. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.4.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *"Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van*

de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS